

Chương 13

Cực đẹp và cực xấu

Yến Tư Thành đang đánh người.

Một cước đá ngang vào ngực đối thủ, đối thủ liên tiếp lui mấy bước, chân nhũn ra, ngã ngồi dưới đất. Cậu ta xoa ngực, tức tối gỡ nón bảo hộ trên đầu xuống ném sang bên cạnh, cúi kính hét lên: “Yến Tư Thành! Đây là huấn luyện! Cậu có cần tích cực vậy không?”

“Xin lỗi, tôi đã cố gắng hết sức rồi.”

“Cậu...” Người đó tức đến đau ngực, huấn luyện viên trưởng bên cạnh hét lên: “Được rồi, cậu là đàn anh mà lại bị người ta đá ngã đã đủ mất mặt lắm rồi, im đi.”

Yến Tư Thành cúi chào lui ra khỏi sân, Lục Thành Vũ bên cạnh đưa cho chàng một bình nước: “Mày nhìn sắc mặt của mấy thằng cha kia đi.” Yến Tư Thành nhìn sang bên cạnh, một tiền bối lớn hơn chàng một khóa dường như rất bất mãn với chàng, ánh mắt cũng đang lạnh lùng nhìn chàng. Yến Tư Thành không hề để ý, “Bọn họ không đủ uy hiếp.”

“Đừng khinh địch chứ, sau này coi chừng bọn họ đánh hội đồng mày đó. Mày có ghê gớm cỡ nào cũng đâu địch nổi nhiều người như vậy, tao thấy mày nên xuống nước đi, lần sau huấn luyện cứ nhường bọn họ thì hơn...”

Yến Tư Thành rất bất lực: “Tao đã nhường rồi.” Chàng cầm bình nước đi vào phòng thay đồ.

Lục Thành Vũ ngơ ngác đuổi theo phía sau: “Vậy là đi à? Mới có năm giờ thôi mà, chúng ta phải tập thêm bốn mươi phút nữa đó.”

“Ngày mai tập bù.”

Nói xong chàng chui vào phòng thay đồ, chẳng bao lâu đã thay quần áo xong, vội vã rời khỏi sân tập.

Lục Thành Vũ nhìn theo bóng chàng líu lưỡi: “Nếu mình kể chuyện cậu ta thích một cô bé bự cho Yến Tư Thành của một tuần trước, chắc cậu ta cũng tự cười vào mặt mình thôi, thế sự khó lường, quả là thế sự khó lường.”

Lúc Yến Tư Thành tới sảnh diễn, các diễn viên đã hóa trang và thay quần áo xong. Nhìn y phục tương tự như của Đại Đường nhưng lại không mấy hợp lễ chế, Yến Tư Thành khẽ ngáy người.

Chàng tìm quanh hậu trường chật chội nhưng không thấy Lý Viện Viện đâu, đang nghi hoặc thì Lâm Hiểu Mộng bước tới bên cạnh chàng: “Lý Viện Viện vào nhà vệ sinh hóa trang rồi. Cô ta nói trang điểm kiểu bọn này không đẹp.”

Yến Tư Thành nghe vậy mới quan sát kỹ Lâm Hiểu Mộng, trang điểm trên mặt cô ta không khác gì với thường ngày, có điều mắt trông to hơn một chút, búi tóc trên đầu ít đến tội nghiệp, bên trên cắm ba cây châm xấu xí, nhìn chất liệu hình như là đồ giả.

Yến Tư Thành gật đầu, lòng rất hiểu suy nghĩ của Công chúa.

Lâm Hiểu Mộng thấy chàng thật sự gật đầu thừa nhận mình không đẹp, lòng lập tức hơi bất mãn, nhưng chưa nói gì đã thấy Lý Viện Viện hóa trang xong bước ra khỏi con đường dẫn đến hậu trường. Lâm Hiểu Mộng thoáng sùng sốt, quên cả cười nhạo: “Trời ơi, Lý Viện Viện, cậu đang tự bôi nhọ mình à?”

Yến Tư Thành nhìn theo ánh mắt Lâm Hiểu Mộng, thấy Lý Viện Viện đã búi mái tóc đen, bộ dao kim phụng phun châu thông trước trán, trâm phụng cắm bên búi tóc, chênh chéch cài một đóa mẫu đơn đỏ rực, mắt Yến Tư Thành sáng lên. Công chúa không hổ là Công chúa, những món đồ chất liệu kém cõi này cài lên đầu nàng tựa như nhuộm lên vẻ phú quý của Hoàng gia, vô cùng văn nhã phóng khoáng. Nàng dùng phấn đỏ lấp lánh bột vàng thoa trọn bầu má, mày vẽ tròn, môi đỏ chu sa, không biết nàng học được kĩ xảo từ đâu, dùng một đường màu đen vẽ mắt thật dài, trông mắt càng thon gọn có thần.

Ánh mắt Yến Tư Thành liền trở nên dịu dàng.

Nhưng những nơi Lý Viện Viện đi qua đều im lặng như tờ.

Ánh mắt Lý Viện Viện điem nhiên lướt qua đầu mọi người, sau đó nhìn thấy Yến Tư Thành cao hơn người thường nửa cái đầu, mắt nàng sáng lên, bước chân xoay về phía Yến Tư Thành, Yến Tư Thành cũng tới nghênh đón, khi hai người còn cách nhau chừng ba bước, một bóng người bỗng chen vào giữa.

Trương Nam nhìn mặt Lý Viện Viện, khóe miệng giật giật, sau đó bắt đầu thô bạo mắng mỏ: “Mẹ nó chứ ai hóa trang cho cô vậy? Chê chưa đủ loạn à?”

Bạn phụ trách hóa trang rất uất ức: “Cô ấy không cho tôi vẽ giúp, một mình chạy vào nhà vệ sinh làm đó. Sao tôi biết được cô ấy lại vẽ...” Bạn kia nhìn Lý Viện Viện mấy lần, quay đầu xoa xoa mi tâm như không nỡ nhìn thẳng, “... Đặc biệt như vậy.”

Lý Viện Viện khẽ chau mày: “Tôi cho rằng trang điểm thế này rất đẹp.”

Thái độ nghiêm túc của nàng khiến người xung quanh đều cảm thấy người có vấn đề về thẩm mỹ hình như chính là mình. Chỉ có Trương Nam siết chặt nắm đấm nổi căm: “Đẹp? Hai má cô làm sao vậy, bị ai đánh sưng à? Lông mày lại làm sao nữa? Chó lap xường à? Cô vẽ miệng như vậy là học của Nhật...”

Cậu ta còn chưa dứt lời đã bị người phía sau chen tới, ngẩng đầu lên, Yến Tư Thành đã chắn trước mặt cậu ta và Lý Viện Viện.

Ánh mắt Trương Nam tiếp xúc với Yến Tư Thành, đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát, trong không khí hình như có...

Sát khí?

Trương Nam từng tham gia rất nhiều câu lạc bộ, về kịch nói cũng có trình độ hơn các bạn khác, thường cùng đi diễn với các đoàn kịch chuyên nghiệp. Cậu ta tự thấy mình từng gặp không ít người, nhưng không ai có ánh mắt như Yến Tư Thành hiện giờ, chỉ nhìn mình thôi cũng khiến cậu ta ớn lạnh, cứ như hiện giờ nếu đưa Yến Tư Thành một thanh đao, chàng cũng dám cắt cổ cậu ta luôn...

Trương Nam uất ức, chẳng qua chỉ là... chê bai Lý Viện Viện mấy câu thôi mà...

Yến Tư Thành không nói một lời, khiến không khí vô cùng nặng nề, các bạn xung quanh nhìn nhau, không ai dám ra giải vây, ngay cả Lâm Hiểu Mộng cũng hơi ngơ ngác. Lúc này sau lưng Yến Tư Thành có một cái đầu thò ra, về mặt Lý Viện Viện không hề bị Yến Tư Thành ảnh hưởng, nàng lại hỏi: “Trang điểm như vậy không thích hợp sao?”

Bị Yến Tư Thành nhìn, Trương Nam cảm thấy như có kim cắm vào da thịt, nhưng nghĩ cho vở diễn tối nay, cậu ta vẫn nén giận, gật đầu: “Không thích hợp, phải đổi đi.” Cậu ta chống chọi với áp lực, “Trang sức tóc giữ nguyên, gỡ hoa mẫu đơn đi, mặt... rửa sạch.”

Trước khi Yến Tư Thành nổi giận, Lý Viện Viện vỗ vỗ cánh tay chàng. Yến Tư Thành lập tức dè nén lửa giận quay đầu nhìn nàng, Lý Viện Viện nhẹ lắc đầu với chàng: “Tu Thành, ra ngoài chờ xem kịch đi.”

Yến Tư Thành im lặng nhìn Lý Viện Viện hồi lâu, sau đó cup mắt, khó nhọc nhưng quả quyết đáp một tiếng: “Được.”

Chàng rất giận, nhưng nếu Công chúa muốn chàng nhịn, cho dù là máu chàng cũng nuốt vào. Chàng chỉ sợ... Công chúa thấy tủ nhục trong lòng.

Lý Viện Viện cười nhẹ: “Xem ta diễn người xấu nhé.”

Nàng vừa cười lên thì Yến Tư Thành liền cảm thấy không còn gì để nói nữa, chàng gật đầu, không nói một lời liền rời khỏi hậu trường.

Lý Viện Viện lại tới hậu trường gỡ hoa mẫu đơn đi, thay đổi cách trang điểm dưới sự giúp đỡ của một bạn hóa trang, mặc quần áo vào. Nàng chỉ cảm thấy hơi đáng tiếc, trong mắt Lý Viện Viện, đối với dáng vẻ con gái ở thời đại này trong ti vi, nàng nhìn quen dần rồi cũng thấy đẹp, bởi vậy nàng tưởng rằng thậm chí có thể là một vấn đề nằm ở thói quen, nếu để họ nhìn thấy cách trang điểm của Đại Đường, nhìn quen mắt thì phải chăng họ cũng sẽ cảm thấy đẹp?

Nàng ôm kỳ vọng tốt đẹp đi trang điểm, nhưng cuối cùng hình như đã chuốc phiền phức cho mọi người, trong lòng Lý Viện Viện không thấy tủ nhục, chỉ thấy hơi áy náy, có điều...

Trương Nam đang xem nhóm nghệ thuật phối cảnh, hiếm khi được rảnh rỗi ở hậu trường, Lý Viện Viện tìm tới cậu ta: “Tôi biết vừa nãy anh muốn nói gì, anh muốn nói tôi học người Nhật Bản vẽ môi anh đào, không phải đâu, mấy hôm trước tôi đọc trong sách, vào thời Đường, Nhật Bản được gọi là Đông Doanh, kiểu trang điểm này từ Đại Đường chúng ta truyền tới đó, anh lẩn lộn đầu đuôi rồi.”

Trương Nam không thể tin nhìn nàng: “Sắp bắt đầu vở diễn rồi mà cô còn tìm tôi nói chuyện này à?”

Lý Viện Viện gật đầu: “Chuyện này rất quan trọng.”

Trương Nam thoáng im lặng: “Cô học thuộc lời thoại đi, chuyện này quan trọng hơn.”

Nhìn Trương Nam đi xa, Lý Viện Viện nhẹ thở dài.

Sảnh diễn nhanh chóng đầy người, Lý Viện Viện từ hậu trường lén kéo màn nhìn ra phía trước, một rừng đầu người đen sì, mấy bạn diễn đội kịch bên cạnh nàng hơi căng thẳng: “Đông người quá.” Lâm Hiểu Mộng cũng sáp tới phía trước xem, sau đó chúi mỏ hôi trong lòng bàn tay lên quần áo, dù sao cũng là lần đầu tiên diễn xuất trước nhiều người, cô ta cũng sợ sai sót.

Lý Viện Viện nhìn cô ta: “Không cần căng thẳng, bình thường cậu diễn rất tốt, hiện giờ cứ coi như bên dưới không có ai là được.”

Lâm Hiểu Mộng không ngờ nàng lên tiếng an ủi, cô ta dò ra một hỏi: “Được... được rồi, cậu cũng đừng căng thẳng.”

Lý Viện Viện cười đón nhận lời an ủi của cô ta: “Ừ.”

Lâm Hiểu Mộng nhìn nàng mấy lần: “Thôi, coi như tôi chưa nói, đáng vẻ cậu có thấy căng thẳng chút nào đâu...” Cô ta nhìn Lý Viện Viện cười cười không đáp lời mình, ánh mắt lại đảo lên vai Lý Viện Viện, hơi áy náy, “Vai cậu không sao chứ? Cái đèn ban nãy nặng thật...”

Lý Viện Viện cử động vai, hơi đau, nhưng diễn xuất chắc không có vấn đề gì: “Đây là nguyên nhân tôi thích có nhiều thật.” Nàng thấp giọng bùi ngùi, Lâm Hiểu Mộng lại không nghe rõ, chỉ nói tiếp phần mình: “Chút nữa cậu còn phải nhảy trên thang đạo cụ xuống nữa đó, thật sự không có vấn đề gì chứ?”

Lý Viện Viện chăm chăm nhìn Lâm Hiểu Mộng một lúc.

Nàng nhớ lại rất lâu trước đây, trong buổi lễ tế, nàng và các Hoàng huynh Hoàng tỷ theo sau Phụ hoàng, dưới ánh nhìn của bá quan, bước lên tế đài cao cao, ai nấy đều cẩn thận dè dặt, cử chỉ không dám trái lễ chế.

Lúc đó nàng còn nhỏ, trang phục trên người quá dày, trang sức trên đầu quá nặng, lúc nàng bước lên bậc thang bèn loạng choạng suýt té ngã, khoảnh khắc đó, Hoàng tỷ bên cạnh chỉ thờ ơ tránh sang, không hề dụi dằng, cũng may nàng lập tức đứng vững trở lại, không té ngã làm hỏng buổi lễ tế.

Lần đó nàng thật sự rất căng thẳng.

Nhưng nàng ngẩng đầu nhìn lên, Hoàng tử còn không buồn nhìn nàng lấy một lần, tựa như không hề biết vừa rồi nàng suýt té, cũng chẳng hề né người đi.

Lúc đó Lý Viện Viện biết, những người có quan hệ huyết thống xung quanh nàng, sẽ không một ai, không có bất kỳ ai diu nàng khi nàng té ngã, huống gì là an ủi, càng đừng nói đến lo lắng...

Lý Viện Viện cười: “Cảm ơn, không sao đâu.”

Lâm Hiều Mộng hơi sững sốt trước nụ cười của nàng, có lẽ ánh đèn trên sân khấu chiếu rọi khiến ánh sáng ngược ở hậu trường hơi hư ảo, cô ta cảm thấy nụ cười của Lý Viện Viện hết như Bò Tát trong miếu, là nụ cười từ bi của người đã quen đứng trên cao nhìn xuống...

Cô ta rùng mình, thậm chí nói: “Mọe, gặp ma rồi.” Sau đó mượn cớ sắp lên sân khấu vội vàng chạy về phía Lưu Thư Dương.

Tám giờ tối, vở kịch chính thức mở màn.

Phối hợp với khói và ánh đèn, hiệu quả của cả vở kịch tốt hơn Trương Nam tưởng tượng. Đến cuối cùng, khi Lý Viện Viện đứng trên sân khấu, về mặt cao ngạo nói hết lời thoại cuối cùng, dưới sân khấu có người mắng: “Mọe, tên Phò mã cận bã!”

“Công chúa tuy hơi mập nhưng dù sao cũng là kẻ si tình! Chỉ tiếc gặp phải người xấu, tầm nhìn quá tệ!”

“Bi kịch! Bi kịch! Phải cho loại đàn ông cận bã này không được chết yên, cô độc tới già!”

Lưu Thư Dương đứng cùng nàng trên thang đạo cụ cũng nghe thấy tiếng mắng liên tục không ngừng bên dưới, về mặt lập tức trở nên phức tạp. Nhưng hiện giờ cậu ta đang nghiêng mặt, lại có hóa trang và ánh đèn che giấu, người bên dưới vốn không hề nhìn ra, chỉ có Lý Viện Viện đứng gần nhất mới nhìn thấy.

Lý Viện Viện thiếu đạo đức nghề nghiệp cảm thấy buồn cười, nhưng lúc này nàng đang quay mặt về phía khán giả, lại đang ở tình tiết cao trào, tất cả ánh mắt đều tập trung trên người nàng, nàng không thể phi cười phá hoại cả vở kịch được. Nàng vội quay người vào trong, nhảy xuống nệm đạo cụ một cách hoành tráng.

Nhưng khoảnh khắc chân rời khỏi thang đạo cụ, Lý Viện Viện đột nhiên nhớ ra, lúc này nàng bị chiếc đèn đập vào vai phải, hiện giờ dùng tư thế này té xuống cũng là vai phải, nàng...

Không chờ nàng nghĩ xong, xương bả vai truyền tới cảm giác đau đớn mãnh liệt.

Lý Viện Viện thậm biết không hay, ánh đèn xung quanh nàng bỗng tối đi theo cú ngã của nàng, theo sắp xếp, lúc này nàng phải nhanh chóng bò dậy lui vào hậu trường bên trái, nhưng nàng lại không nhìn thấy đèn dẫn đường chôn dưới sân khấu. Trong đôi mắt hoa lên lại nhìn thấy Ngân hà và tinh tú lấp lánh, là bầu trời đêm sáng ngời không thể nhìn thấy ở thế giới này, đó là...

Đêm của Đại Đường?

“Lý Viện Viện?” Có người đang cuống cuồng gọi tên nàng, tuy giọng rất nhỏ nhưng tần suất dày đặc.

Cảnh tượng trước mắt đột nhiên biến mất, nàng nhìn thấy Lưu Thư Dương sốt ruột mặt đầy mồ hôi trong bóng tối. Cậu ta kéo cánh tay không bị thương của nàng, muốn vác nàng xuống sân khấu, nhưng chỉ đỡ được nửa người nàng, Lưu Thư Dương đã nhũn chân khụy xuống.

Lý Viện Viện cũng muốn chống người đứng dậy, nhưng không biết tại sao, rõ ràng nàng ngã đụng vào vai, nhưng hiện giờ lại cảm thấy cả người đều mềm nhũn mất sức.

Trương Nam và người của nhóm nghệ thuật bên dưới thấy vậy lập tức cuống quýt bắt chập tất cả, vội chạy lên sân khấu. Tiểu Bàn to con nhất, vội cõng Lý Viện Viện, Trương Nam bên cạnh và một cậu con trai khác đỡ hai bên Lý Viện Viện, vừa lôi vừa kéo đưa nàng xuống sân khấu.

Cũng may sau khi Công chúa nhảy xuống vách núi, rèm sân khấu bị kéo lại, người bên dưới không nhìn rõ tình hình bên trên, chỉ có thể nghe thấy tiếng chân người chạy rầm rập, khán giả tưởng rằng đang đổi đạo cụ, ngoài cảm giác rằng thời gian phối cảnh quá dài thì cũng không chú ý đến điều gì khác.

Chỉ có Yên Tư Thành ngồi giữa một đám con gái đang chí chóc thảo luận tình tiết vở kịch, mày chau lại.